Sufletul unei comori pierdute

On Aprilie 04, 2013

Sporește valoarea existenței tale, luptând contra acelui factor care te înțepenește în submediocritate.

Singurătatea este acum singura piatră de încercare pentru Laura Quinn, singura formă de a se lepăda de tot ceea ce o leagă de lume, singurul ei aliat împotriva acelui cancer care o rodea încet, zi de zi, mâncându-i toată viața, înțepenind-o în mediocritate. Ai senzația că întrezărești urme de fard în ridurile acestei ființe care n-a cunoscut decât munca de birou, o suspectezi că își construiește un adevăr convenabil unei puteri de neînvins ce îi permite să cedeze unor instincte de adaptare la o captivitate greoaie, cu atât mai tristă, cu cât este numită, fraudulos, libertate.

Adevărul care o chinuiește este senzația că nu poate să împartă cu nimeni aceeași soartă a omului revoltat de capriciile unei stranii Providențe. O clipă ea rămâne singură pe terasă, pierdută într-o sumbră cugetare. Fără a fi mișcați de frumusețea și blândețea ei, îi vom examina subtil trăsăturile, ca și cum ar fi fost ale vreunei ființe cu o infinită sensibilitate și discreție, dar abandonată ca un condamnat într-o lume întunecată, în care se poate muri de tristețe și disperare. Căci asta și ajunsese.

Factorul primordial care te înțepenește în submediocritate este prezența ta într-un loc unde trecutul și prezentul se întâlnesc într-un destin centrat în jurul noțiunii de "sfârșit al lumii".

Cu blândețe, ochii ei scrutează întunericul nopții. Nepăsare, dispreț, nefericire. Rămășițe de rafinament amestecate cu cioburi de mândrie. După felul cum stă încordată, îngândurată, cu privirea obosită, cum totul în ea se desface și se reface ca o legătură chimică, generând acea reacție severă a propriei naturi care nu se poate produce în sens invers, - putem sesiza, desigur, acel amalgam de simțăminte sărmane și sumbre care o stăpânesc în întregime, ca un germene puțin virulent afectând un bolnav care se apără bine și este foarte greu de bătut.

Dar care este oare natura legăturilor care se stabilește între elementele definitorii care o fac totuși pe Laura să spere, să viseze la clipa când va uita complet totul, când va conta doar că este ea însăși, atât? Să simtă lumina, să simtă viața, să simtă acea atingere însuflețitoare, dumnezeiască, care lipsește din viața ei, vindecătoare de orice tristețe, durere sau suferință.

Leadership: Intervenția ta în crearea unui rezultat frumos permite accesarea unei realități create din propria ta esență care, prin doar negația ei, reușește să tranforme o poveste într-o singură persoană?

Există gânduri care nu se destăinuiesc în fața nimănui, și ale cărui mărturisiri sunt dureroase, atât de chinuitoare, mai ales pentru cel ce le adăpostește. Culori, linii, spații, amestecuri de elemente cu semnificații aparte, forțe inegale, testate, folosite, apoi revizuite în mod repetat, formând un adeziv natural ce se întărește și devine foarte rezistent.

Iar aceste tipuri de legături dispuse aleatoriu într-un sistem de sine care nu e dotat cu nicio sursă bună de lumină, creând o firavă esență spirituală, dobândesc nuanțe secundare. Transformând-o pe Laura Quinn într-un "Mo", într-un roboțel lipsit de direcție, ce se manifestă sub formă de tendință. Sârguincioasa tendință de a se închide în sine, de a-și abandona valorile cele mai de preț, și tot ceea ce ea considera ca fiind rațiune.

Nu putem rămâne, de asemenea, nesimțitori nici față de Ego-ul și atitudinea ei. Capul ridicat spre cer, în semn de respect atribuit Domnului, singurul ei aliat de nădejde, singurul care o înțelege. Suma de gânduri, asemenea unei rugi pe care nimeni nu trebuie să o audă, o duc dintr-o stare într-alta, deschizând încă o dată ușile inimii ei.

Toate aceste mici gesturi trădează cu ușurință o putere uriașă: speranța. Amintindu-ne de Eva de Chazelay din romanul lui Alexandre Dumas, care deși suferindă și neajutorată, în adâncul sufletului ei ascundea o comoară, o sumedenie de calități care așteptau să fie scoase la iveală. Povestea Evei de Chazelay se sintetizează într-o singură persoană, Laura Qunn, care își neagă adesea esența legăturii ei cu Dumezeu, dar niciodată nu renunță la posibilitatea unei noi creații numite reprezentativ "Omul Nou".

Leadership: Ai un rol major în viziunea pe care ți-o formezi despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieții, direct proporțional cu mândria de a te considera reperul primordial al unei credințe înscrisă generic în sfera interogației: „Ce glas s-a auzit venind de dincolo de sfârșit?"

În "Memoirs" scriitorul André Maurois spunea că *"este o mare nebunie și aproape întotdeauna pedepsită să te întorci și să vrei să retrăiești la patruzeci de ani tot ce ai iubit sau de care te-ai bucurat la douăzeci."* Laura Quinn are această vârstă și nici nu-și îngăduie luxul de a se mai exterioriza ca alții, ca să dea semnale de alarmă în legătură cu starea ei intelectuală și socială. Cu solemnitate, ea acceptă un destin anost doar cu speranța că ceva se va întâmpla în favoarea ei, fără a discerne erorile propriei vieți, fără a căuta să le corecteze prin soluții iluzorii.

Practic, Laura Quinn are un rol major în viziunea pe care și-o formează despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieții, acela de a se orienta în permanență după direcția vântului schimbărilor, asigurându-se că toate activitățile ei se desfășoară în conformitate cu speranța unui nou început de drum. Din prea-plinul sufletesc, ea își procură energia necesară pentru a împlinirea tuturor obiectivelor pe termen scurt, se observă responsabilitatea înțelepciunii ei de a aprecia fiecare zi prin micile bucurii pe care i le oferă fragilitatea viselor încă nespulberate, chiar dacă majoritatea se dovedesc a fi niște himere, niște promisiuni deșarte.

Până și oamenii cei mai puțin clarvăzători ar fi putut citi pe chipul Laurei patimile pustiitoare, durerile sfâșietoare care au zvârlit-o în abisul insondabil al deznădejdii. Înțelege și îndepărtează-te de această năpastă, ființă dragă ! Dar comanda simultană a frecvențelor ei de acord, nu poate îndeplini relația de parteneriat, relația de unu-la-unu între lumea interioară și cea exterioară.

Numai o izbucnire a sufletului, fulgerătoare, ar putea schimba starea ei de spirit. Numai un alt gând, mai puternic ca intensitate, mai bine optimizat, ar putea să-i redea seninătatea. Numai un singur component din sistemul care o definește ca om, mai poate reacționa într-o unitate de timp: magia, ieșirea din zona critică, trecerea spre altceva, spre un nou început. Un pas care trebuie făcut cu încredere deplină în marea lume a vieții.

Leadershipul este zona de potențial pozitiv creată din viziunea pe care ți-o formezi despre un destin inspirat din adevărurile cele mai triste ale vieții, destin care poate fi oricând provocat, întors către punctul cardinal numit "Vârf de parabolă".

Sufletul unei comori pierdute evidențiază acea tendință de a te închide în tine, de a-ți abandona valorile cele mai de preț care te orientează să mergi întotdeauna mai departe. Dacă vrei ca această comoară să fie accesibilă, atunci sporește valoarea existenței tale, luptând contra acelui factor care te înțepenește în mediocritate.

* Notă: Flawless (2007)

Source: https://neculaifantanaru.com/sufletul-unei-comori-pierdute.html